

DOBŘÁ ZPRÁVA Z Kladna

Být poslem dobrých zpráv – to zahřeje. Mám radost, že přináším nevšední novinu: v loutkovém divadle se zase objevily loutky!

Došlo k tomu v kladenském Lampionu v sobotu 28. března t. r., kdy tam měla premiéru Čertovská pohádka, kterou na motivy Josefa Štefana Kubína napsala Zuzana Štancelová a divadlo ji uvádí v nápadité a pečlivé režii Vlada Štancela.

Umělecký šéf divadla Daniel Příbyl chtěl představit nový titul pro nejmenší diváky v komorním obsazení tří herců. S radostí přivítal záměr Štancelových vytvořit klasickou marionetovou inscenaci a sám vyslovil přání, že by v ní neměl chybět Kašpárek. Od klasických marionet a Kašpárka byl jen krůček k čertovské tematice, která Štancelovy odjakživa lákala. (Jejich první společné představení v Divadle Minor neslo název Peklem s čertem.) Uvažovali o námětu Čertova švagra, ale pak uvážene opustili svět pohádek Erbena či Němcové, s jeho moudrostí, citovostí, jednoznačným morálním apelem i hlubokou tůní tajemství, a instinktivně zalovili v prosluněném rybníce plném Kubínových taškařic, lidových poudaček, nezávazného řetězení pohádkových motivů, vtipných nápadů a humorných asociací, kdy hlavním řídicím úkolem je pobavit a rozesmát.

Autorka pak zpracovala do dramatického tvaru motiv Princezny Potrhliny (v některých výběrech z Kubína se pohádka jmenuje Rohatá princezna) a nezaváhala ani před napsáním textů několika písniček. Věděla, že se může spolehnout na to, že zkušený hudební skladatel Martin Hybler si s nimi dobře poradí. Tvůrci i dramaturgyně Helena Kebrtová měli na mysli komediální pohádku, která bude srozumitelná pro nejmenší a kde nebude nouze o legraci a překvapení (když například král dá zavřít Kašpárka do basy, a ten pak sedí v base jakožto hudebním nástroji). Jednoduchou hravost představení podtrhuje dekorace z velkých stavebnicových kostek, která dává plně vyniknout loutkám. Černý horizont umožňuje pomáhat marionetám technikou černého divadla, aniž by se inscenátoři snažili tuto černou pomoc dokonale skrýt. I Kašpárek, který jediný vystupuje také jako živá osoba na předscéně, je od pasu dolů oblečený černě, aby mohl vzápětí vodit svého marionetového dvojníka, případně pomáhat ostatním vodičům, kteří mají plné ruce práce a nezastaví se ani na vteřinu. Ale všichni zvládají loutky i hlasové party nejen s profesionalitou ale i s gustem a z celého představení je cítit radost ze hry. Obě princezny a Lucifera mluví zkušená členka

souboru Waldtraut Ritterová, krále a husara obohacuje vtípem Jakub Hubert. Vodí – dalo by se zjednodušeně říct – všichni všechno a občas musí pomáhat i tak už na roztrhání vytížený jevištní technik Viktor Stříbrný. Často jeden herec vodící svoji postavu ještě současně mluví i za další, což je opravdu náročné. Kašpárek Evy Burešové má dobře volenou hlasovou stylizaci a lehce navazuje kontakt s hledištěm. To se časem jistě ještě zlepší, protože premiérové obecenstvo dospělých se svátečně oblečenými ratolestmi je pochopitelně decentnější než běžné školní publikum.

Atmosféra je zvýrazněná světlem, kterému byla věnovaná detailní péče. Na výtvarné i technické složce představení má výrazný podíl Petr Kameníček, řezbář a konstruktér marionet. Této profesi se v mládí vyučil v dílnách Divadla Spejbla a Hurvínka ještě od řezbáře pana Rubeše a celé plejády na slovo vzatých marionetářů, jako byli Honza Dvořák, bratři Hakenové, Mirek Vomela nebo Bója Šulc. I kombinace vodění marionet s pomocí černého divadla vzešla od nich. Kontext této tradice je potvrzený i tím, že rodiče Zuzany Štancelové po léta působili v Divadle S+H. Maminka Božena Lesáková jako výtvarnice v dílně a tatínek Aurel Lesák jako mistr zvuku. Tuto souvislost a šťastnou návaznost jsem cítila naprosto zřetelně, zejména v pohybových kreacích marionet (princeznina hra na piáno, čert dupák, Luciper pohybující se na jednokolce atd.) Bylo velmi příjemné se po létech setkat s představením, kde se předvádí to příslovečné a dávno zapomenuté „co loutky dovedou“ v tom nejlepším slova smyslu.

Hana Lamková, 22. 4. 2015